

A.G. Howard

Verstoord

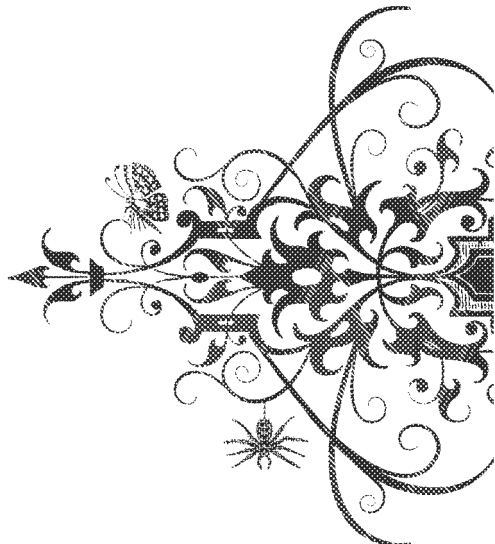
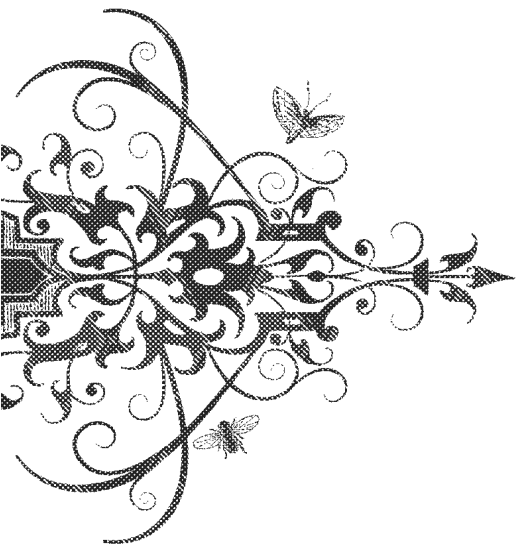
Wonderland was nog maar het begin

Vertaald door Maren Mostert

Opgedragen aan de club van de Spectaculaire Zeven: Cara Clopton, Sharon Cooper, Bethany Crandell, Terry Howard, Chris Lapel, Jessica Nelson en Marlene Ruggles. Jullie hebben er stuk voor stuk alles aan gedaan om me aan te moedigen, goed voor me te zorgen en me op te vrolijken tijdens de waanzinnige reis die het schrijfproces was. Dit boek is voor jullie, met veel liefs.

BLOED & GLAS

Mijn tekenleraar zegt dat een echte kunstenaar bloed, zweet en tranen overheeft voor haar vak, maar hij heeft me nooit verteld dat blóéd je expressiemiddel kan zijn, een eigen leven kan gaan leiden en je kunstwerken op gemene en gruwelijke manieren kan vormgeven.

Ik schuif mijn haar over mijn schouder, prik met de ontsmette veiligheidsspeld die ik in mijn zak had gestopt in mijn wijsvinger, leg de laatste glazen edelsteen op mijn mozaïektegel en wacht.

Terwijl ik de doorschijnende steen in het natte witte gips druk, huiver ik bij het zuigende gevoel. Het is alsof er een bloedzuiger op de punt van mijn vinger zit waar ik het glas aanraak, die mijn bloed opslorpt, naar de onderkant van de edelsteen voert en een fluweelrood bloedplasje vormt. Maar daar blijft het niet bij.

Het bloed danst... het vloeit van de ene edelsteen naar de andere en kleurt de onderkant van elke steen met een karmozijnrode lijn, die samen een afbeelding vormen. Mijn adem stukt en ik wacht tot de lijnen samenvloeien... me afvragend wat het eindresultaat deze keer zal zijn. In de hoop dat zij het niet weer is.

De laatste bel van de schooldag gaat en ik haast me om mijn mozaïek te bedekken met een beschermende doek, doodsbang dat iemand de transformatie zou zien.

Het is het zoveelste geheugensteuntje aan het feit dat het Wonderland-sprookje echt is, dat mijn afstamming van Alice Liddell betekent dat ik anders ben dan de rest. Hoeveel afstand ik ook tussen ons probeer te creëren, ik ben voor altijd verbonden met een vreemde en griezelige groep magische wezens, nederlingen genaamd.

Mijn klasgenoten pakken hun rugzak en schoolboeken en verlaten het lokaal, ze geven elkaar een boks of een high five terwijl ze elkaar uitgelaten hun plannen vertellen voor het weekend van Memorial Day. Ik zuig aan mijn vinger, ook al komt er geen bloed meer uit. Met mijn heupen tegen de tafel geleund kijk ik naar buiten. Het is bewolkt en de ramen zijn deels beslagen.

Mijn Gremlin uit 1975, Gizmo, had vanochtend een lekke band. Omdat mijn moeder geen autorijdt, heeft mijn vader me bij mijn school afgezet op weg naar zijn werk. Ik liet hem weten dat ik zelf wel een lift naar huis zou regelen.

Mijn mobiele telefoon trilt in mijn rugzak op de grond. Ik duw de visnethandschoenen opzij die er opgevouwen bovenop liggen, haal de telefoon eruit en open een appje van mijn vriend: *Sk8ergrl... ik ben op de oostelijke parkeerplaats. Kan niet wachten je te zien. Doe Mason de grtjes van mij.*

Mijn keel snoert dicht. Jeb en ik zijn bijna een jaar samen en waren daarvoor zes jaar beste vrienden, maar de afgelopen maand hebben we alleen contact gehad via appjes en zo nu en dan een telefoontje. Hoewel ik ernaar verlang hem weer te zien, ben ik ook op een vreemde manier nerveus.

Ik maak me zorgen dat alles anders zal zijn nu hij een leven leidt waar ik nog geen deel van uitmaak.

Opkijkend naar meneer Mason, die met een leerling in de gang staat te praten over materialen, app ik Jeb terug: *Oké. Kan ook niet wachten. Geef me 5... moet iets afmaken.*

Dan stop ik de telefoon weer in mijn rugzak en haal de doek van mijn mozaïek af om mijn kunstwerk te bekijken. Ik schrik me rot. Zelfs de vertrouwde geuren van verf, kalkpoeder en gips kunnen me niet troosten als ik zie wat het tafereel uitbeeldt: Koningin Rood op een verwoestende tocht door een somber en afbrokkelend Wonderland.

Precies als in de dromen die ik de laatste tijd heb...

Ik leg de doek voorzichtig weer op zijn plek, niet bereid tot me door te laten dringen wat de beelden zouden kunnen betekenen. Het is makkelijker om ervan weg te kijken.

‘Alyssa.’ Meneer Mason komt bij de tafel staan. Zijn tiedye Converse All

Stars zien eruit als in elkaar overlopende regenbogen en steken af tegen de witte linoleumvloer. ‘Ik wilde je het al een tijdje vragen... ben je van plan de beurs van Middleton College te accepteren?’

Ondanks mijn zenuwen knik ik. *Als papa me naar Londen laat verhuizen met Jeb.*

‘Goed zo.’ De brede glimlach van meneer Mason laat het spleetje tussen zijn voortanden zien. ‘Iemand met jouw talent moet elke kans met beide handen grijpen. Laten we nu je laatste werk bekijken.’

Voordat ik hem kan tegenhouden trekt hij de doek eraf en zet hij grote ogen op, de wallen eronder worden vergroot door zijn roze bril. Ik zucht, opgelucht omdat de transformatie is voltooid. ‘Meeslepende kleuren en beweging, zoals altijd.’ Hij buigt zich eroverheen en wrijft over zijn baardje. ‘Verontrustend, net als de andere.’

Van zijn laatste observatie draait mijn maag om.

Een jaar geleden, toen ik insectenlijkjes en gedroogde bloemen in mijn mozaïeken verwerkte, behielden mijn stukken ondanks de wat lugubere materialen een sfeer van optimisme en schoonheid. Maar nu ik een ander materiaal heb gekozen is alles wat ik maak somber en gewelddadig. Het lijkt erop dat ik geen lichtheid of hoop meer kan overbrengen. Sterker nog, ik heb het opgegeven om ertegen te vechten. Ik laat het bloed gewoon doen wat het moet doen.

Ik zou het liefst helemaal stoppen met het maken van de mozaïeken. Maar het is een soort obsessie waar ik geen weerstand tegen kan bieden... en iets zegt me dat daar een reden voor is. Een reden die me ervan weerhoudt ze alle zes te vernietigen, hun gipsen ondergrond in duizend stukjes te breken.

‘Moet ik meer rood gemarmerde edelstenen aanschaffen?’ vraagt meneer Mason. ‘Ik heb geen idee waar ik ze vorige keer heb gekocht. Gisteren heb ik er online naar gezocht, maar ik kon de leverancier niet vinden.’

Hij realiseert zich niet dat de mozaïektegels helder waren toen ik begon, dat ik de afgelopen weken alleen maar transparante edelstenen heb gebruikt, en dat de vormen waarvan hij denkt dat ik ze zo nauwkeurig maak door de gekleurde lijnen in het glas in elkaar te passen in werkelijkheid vanzelf ontstaan.

‘Het is oké,’ antwoord ik hem. ‘Ze komen uit mijn eigen voorraad.’
Letterlijk.

Meneer Mason kijkt me even met een nadenkende blik aan. ‘Prima. Maar ik heb haast geen ruimte meer in mijn kast. Misschien kun je deze mee naar huis nemen.’

Ik huiver bij de gedachte. Als ik er een in huis heb, zouden er alleen maar meer nachtmerries op de loer liggen. Om nog maar te zwijgen van de gevolgen die dit voor mijn moeder zou hebben. Ze heeft in haar leven al lang genoeg verstrikt gezeten in haar Wonderland-fobieën.

Voor het einde van het schooljaar moet ik er iets op bedenken. Meneer Mason wil ze waarschijnlijk niet de hele zomer houden, vooral niet nu ik in mijn laatste schooljaar zit. Maar vandaag heb ik andere dingen aan mijn hoofd.

‘Kun je er nog een in de kast kwijt?’ vraag ik. ‘Jeb haalt me op met zijn motor. Ik kom ze volgende week halen.’

Meneer Mason knikt en draagt de tegel naar zijn bureau.

Ik buk me om de spullen in mijn rugzak te ordenen en veeg mijn bezwete handen af aan mijn gestreepte legging. De onderkant van mijn rok strijkt langs mijn knieën, het is een vreemd gevoel. Hij is langer dan ik gewend ben zonder de petticoats om de rok wijd uit te laten staan. In de maanden vanaf de dag dat mijn moeder thuiskwam uit het psychiatrisch ziekenhuis, hebben we vaak ruzie gemaakt over mijn kleding en make-up. Ze zegt dat mijn rokjes te kort zijn, ze wil dat ik een spijkerbroek draag en me ‘als gewone meisjes’ kleed. Ze vindt dat ik er te wild uitzie. Ik heb haar verteld dat ik daarom panty’s en leggings draag, zodat ik er fatsoenlijk uitzie. Maar ze luistert nooit. Het is alsof ze de elf jaar dat ze weg is geweest goed wil maken door zich overdreven met mij te bemoeien. Vanochtend heeft ze gewonnen, maar alleen omdat ik laat wakker werd en me moest haasten. Het is niet makkelijk om naar school te gaan als je de hele nacht tegen de slaap hebt moeten vechten om nare dromen te voorkomen.

Ik slinger mijn rugzak over mijn schouders en geef meneer Mason als afscheidsgroet een knikje met mijn kin. Mijn Mary Jane-plateauschoenen bonken op de tegels van de verlaten gang. Verdwaalde werkbladen en schriften liggen als stapstenen in een vijver verspreid op de vloer. Hier en daar hangen de kluisdeurtjes open, alsof de scholieren die extra halve seconde die het kost om ze dicht te doen voordat ze weggaan om weekend te vieren niet konden missen.

Er hangen nog ontelbaar veel verschillende geuren van aftershave, par-

fums en bezwete lichamen in de lucht, afgewisseld met de vage gistachtige geur van broodjes uit de kantine. *Smells like teen spirit*. Glimlachend schud ik mijn hoofd.

Over spirit gesproken: de leerlingenraad van Pleasance High heeft de klok rond gewerkt om aankondigingen voor het schoolbal op elke muur van de school te plakken. Dit jaar is het op de vrijdag vóór onze diploma-uitreiking op zaterdag – vandaag over een week.

ALLE PRINSEN EN PRINSESSEN ZIJN VAN HARTE UITGENODIGD VOOR HET PLEASANCE HIGH GEMASKERDE SPROOKJES BAL OP 25 MEI. GEEN KIKKERS TOEGESTAAN.

Ik grijns om de laatste regel. Mijn beste vriendin, Jenara, schreef het met een dikke groene markeerstift onderaan elke aankondiging. Dat kostte haar dinsdag het hele zesde uur en daarna werd ze drie dagen geschorst.

Maar het was absoluut de moeite waard om het gezicht van Taelor Tremont te zien. Taelor is de ex van mijn vriend, de tennisster van de school, en voorzitter van de feestcommissie. Ze is ook degene die mijn Liddell-familiegeheim heeft verraden toen we in groep acht zaten. We kunnen het op zijn zachtst gezegd niet met elkaar vinden.

Ik strijk met mijn hand over een van de posters die voor de helft van het plakband is losgekomen en als een lange witte tong aan de muur hangt. Het doet me denken aan mijn ervaring met de slangachtige tongen van de beendergrauw afgelopen zomer. Ik krimp ineen en wrijf de felrode strook in mijn blonde haar tussen mijn duim en wijsvinger. Het is een van de dingen die ik voorgoed heb overgehouden aan Wonderland, net als de knobbeltjes achter mijn schouderbladen, waar mijn vleugels in rust in mij zijn opgevouwen. Hoe ik ook probeer afstand te nemen van de herinneringen aan Wonderland, ze zijn altijd aanwezig en weigeren me los te laten.

Net zoals een bepaalde persóón me niet wil loslaten.

Bij de gedachte aan zijn zwarte vleugels, oogversiering en een cockney-accent snoert mijn keel dicht. Hij heeft mijn nachten al. Ik laat hem me niet ook mijn dagen afnemen.

Ik duw de deuren open, stap de parkeerplaats op en word getroffen door een laag koude, vochtige lucht. Een fijne mist bedekt mijn gezicht. Er staan nog maar enkele auto's en de leerlingen staan in kleine groepjes te kletsen – sommigen zijn weggedoken in hoodies en anderen lijken geen last te hebben van het ongebruikelijk koude weer. Deze maand heeft het

veel geregend. De meteorologen berekenden de neerval ergens tussen de tien en vijftien centimeter, waarmee de lenterecords in Pleasance, Texas, over een hele eeuw zijn verbroken.

Mijn oren stemmen zich automatisch af op de insecten en planten in het drassige voetbalveld een eind verderop. Hun gefluister vermengt zich meestal met getjirp en gezoem tot een soort statische ruis. Maar als ik mijn best doe, kan ik de verschillende berichten onderscheiden die speciaal voor mij bedoeld zijn:

Hallo, Alyssa.

Een mooie dag voor een wandeling in de regen...

De wind is precies goed om te gaan vliegen.

Er was een tijd dat ik er zo'n gigantische hekel aan had om hun gonzen-de, zoemende begroetingen te horen dat ik ze het liefst wilde vangen om ze in een afgesloten weckpot te laten stikken. Nu is de ruis geruststellend. De insecten en bloemen zijn mijn vrienden geworden... mooie herinneringen aan een geheim deel van mij.

Een deel van mij waar zelfs mijn vriend niets van weet.

Ik zie hem aan de overkant van de parkeerplaats. Hij leunt tegen zijn opgevoerde vintage Honda CT70 en staat met Corbin te praten, de beginnende quarterback en Jenara's nieuwe vriend. Jeb's zus en Corbin vormen een beetje een raar stel. Jenara heeft knalroze haar en het gevoel voor mode van een prinsesje dat zich als een punkrocker is gaan kleden – het tegenovergestelde van de standaardvriendin van een typische Texaanse atleet. Maar Corbins moeder is een binnenhuisarchitect die bekendstaat om haar excentrieke stijl, dus hij is gewend aan aparte artistieke persoonlijkheden. Aan het begin van dit jaar waren ze labpartners bij biologie. Het klikte, en nu zijn ze onafscheidelijk.

Jeb kijkt mijn kant op en recht zijn rug als hij me ziet, zijn lichaamstaal luid en duidelijk. Zelfs op deze afstand krijg ik het warm van zijn zinderende mosgroene ogen en mijn huid gloeit onder mijn overhemd met kant en het geruite korset.

Hij gebaart Corbin gedag, die een lok rossig haar uit zijn ogen veegt en in mijn richting zwaait voordat hij zich bij een groep voetballers en cheerleaders voegt.

Onderweg naar mij trekt Jeb zijn jas uit, waardoor zijn gespierde armen zichtbaar worden. Zijn zwarte legerkistjes stampen over het glanzende as-

falt, en zijn olijkleurige huid glinstert in de mist. Hij draagt een marineblauw T-shirt op zijn versleten spijkerbroek. Een foto van My Chemical Romance is er met witte verf op gearbrusht en er loopt een schuine rode streep over de gezichten van de bandleden. Het doet me denken aan mijn bloedkunst, en ik huiver.

‘Heb je het koud?’ vraagt hij, terwijl hij zijn jack om mijn schouders hangt, het leer nog warm van zijn lichaam. In die vluchtige seconde kan ik zijn aftershave bijna proeven: een mengeling van chocolade en muskus.

‘Ik ben gewoon blij dat je thuis bent,’ antwoord ik, met mijn handen plat tegen zijn borst, genietend van zijn kracht en zijn stevige lichaam.

‘Ik ook.’ Hij kijkt me aan en liefkoost me met zijn blik, maar houdt zich in. Hij heeft zijn haar tot op kraaghoogte laten knippen toen hij weg was. Zijn donkere lokken waaien op in de wind. Ze zijn nog lang genoeg om te golven en het zit in de war omdat hij zijn helm ophad. Het zit wild, precies zoals ik het leuk vind.

Ik wil me in zijn armen werpen voor een omhelzing of, nog beter, zijn zachte lippen kussen. Het hevige verlangen om de verloren tijd in te halen, slingert zich om me heen totdat ik me net een tol voel die op het punt staat om als een gek rond te draaien, maar mijn verlegenheid is sterker. Ik kijk over zijn schouder naar de plek waar vier derdejaars meisjes zich om een zilverkleurige PT Cruiser hebben verzameld en ons nauwlettend in de gaten houden. Ik herken ze van de kunstles.

Jeb volgt mijn blik en tilt mijn hand op om elke knokkel te kussen, waarbij het schrapen van zijn lippiercing een tinteling veroorzaakt die helemaal naar het puntje van mijn tenen trekt. ‘Kom, we gaan.’

‘Je hebt mijn gedachten gelezen.’

Hij glimlacht. De vlinders in mijn buik beginnen uitzinnig te fladderen als ik zijn kuiltjes zie.

We lopen hand in hand naar zijn motor terwijl de auto’s de parkeerplaats verlaten. ‘Nou... Het lijkt erop dat je moeder vanochtend haar zin heeft gekregen.’ Hij gebaart naar mijn rok en ik rol met mijn ogen.

Glimlachend helpt hij me met mijn helm, vervolgens strijkt hij mijn haar glad op mijn onderrug en pakt de rode lok tussen mijn blonde haar, wikkelt hem om zijn vinger en vraagt: ‘Was je bezig met een mozaïek toen ik je appte?’

Met een knikje klik ik het riempje van de helm onder mijn kin dicht, ik

zit er niet echt op te wachten om het daarover te hebben. Ik weet niet hoe ik hem moet vertellen wat er in mijn kunstlessen is gebeurd tijdens zijn afwezigheid.

Hij pakt mijn elleboog vast als ik op de achterkant van het zadel ga zitten en zijn plek vrijlaat. ‘Wanneer krijg ik de nieuwe serie te zien, hm?’

‘Als die klaar is,’ mompel ik. Wat ik eigenlijk bedoel is: als ik er klaar voor ben om hem te laten zien hoe ik een mozaïek maak.

Hij heeft geen herinnering aan onze reis naar Wonderland, maar de veranderingen in mij zijn hem wel opgevallen, evenals het sleutelkje dat ik om mijn nek draag en nooit afdoe, en de bultjes bij mijn schouderbladen die ik toeschrijf aan een vreemd kenmerk van de familie Liddell.

Een understatement.

Een jaar lang heb ik geprobeerd te bedenken hoe ik hem het beste de waarheid kon vertellen zonder dat hij denkt dat ik gek ben. Als iets hem kan overtuigen van het feit dat we een doldwaze rit door de fantasie van Lewis Carroll hebben gemaakt, en toen terug in de tijd zijn gegaan om terug te keren alsof we nooit weg zijn geweest, is het mijn bloed-en-magiekunst wel. Ik moet alleen dapper genoeg zijn om het hem te laten zien.

‘Als het klaar is,’ herhaalt hij mijn cryptische antwoord. ‘Oké dan.’ Hij schudt zijn hoofd voordat hij zijn helm opzet. ‘Kunstenaars. Zo veeleisend.’

‘Moet je horen wie het zegt. Nu we het hier toch over hebben: heb je nog iets gehoord van je nieuwe grote fan?’

De gotische feeënkunst van Jeb krijgt veel aandacht sinds zijn werk op kunsttentoonstellingen hangt. Hij heeft meerdere werken verkocht, waarvan de duurste voor drieduizend dollar. Onlangs werd hij benaderd door een verzamelaar uit Toscane die zijn kunstwerken op het internet had gezien.

Jeb rommelt in zijn jaszak en geeft me een telefoonnummer. ‘Dit is haar nummer. Ik moet een afspraak inplannen, zodat ze een van mijn werken kan uitkiezen.’

Ivy Raven. Ik lees de naam in stilte. ‘Klinkt nep, vind je niet?’ vraag ik, terwijl ik de riemen van mijn rugzak onder zijn motorjack rechttrek. Ik zou bijna wensen dat ze niet echt bestaat. Maar ik weet wel beter. Ik heb haar gegoogeld en Ivy is volkomen echt, een knappe zesentwintigjarige welgestelde jongedame. Een stijlvolle rijke godin... zoals alle vrouwen met

wie Jeb de laatste tijd optrekt. Ik geef het papiertje terug en probeer de onzekerheid te onderdrukken die een gat in mijn hart lijkt te branden.

‘Het maakt niet uit hoe nep ze klinkt,’ zegt Jeb, ‘zolang het geld maar echt is. Er is een mooie flat in Londen die ik heb bezichtigd. Als ik haar een schilderij kan verkopen, heb ik samen met wat ik al heb gespaard genoeg om de koopsom te betalen.’

We moeten mijn vader er alleen nog van overtuigen om me te laten gaan. Ik weiger mijn zorgen hardop uit te spreken. Jeb voelt zich toch al schuldig over de spanning tussen hem en mijn vader. Zeker, het was een vergissing van Jeb om mij mee te nemen om een tattoo te laten zetten zonder dat mijn ouders het wisten. Maar hij deed het niet om ze boos te maken. Hij deed het tegen beter weten in, omdat ik hem onder druk zette. Omdat ik probeerde rebels en mondain te doen, net als de mensen met wie hij nu optrekt.

Jeb liet toen ook een tattoo zetten, op de binnenkant van zijn rechterpols, de hand waarmee hij schildert. Het zijn de Latijnse woorden *Vivat Musa*, wat ongeveer betekent ‘Ode aan de muze’. De mijne stelt een paar miniatuurvleugels voor, op de binnenkant van mijn linkerenkel, die mijn nederlingmoedervlek camoufleert. Bij mij heeft de kunstenaar de woorden *Alis volat propriis* getatoeëerd, Latijn voor ‘Ze vliegt met haar eigen vleugels’. Het is een geheugensteuntje dat ik mijn duistere kant beheers en niet andersom.

Jeb stopt het mobiele nummer van het meisje uit een rijke familie in de zak van zijn spijkerbroek en lijkt totaal afwezig.

‘Ik wed dat ze hoopt dat jij van Team Cougar bent,’ zeg ik, min of meer grappend, in een poging om hem terug te brengen naar het nu.

Jeb kijkt me aan en steekt zijn armen in de mouwen van een flanelen overhemd dat hij over het stuur van zijn Honda had gehangen. ‘Ze is midden twintig. Niet bepaald een oudere dame die op jongere mannen valt.’

‘O, dank je. Dat is een hele troost.’

Zijn vertrouwde plagerige glimlach stelt me gerust. ‘Als het je een beter gevoel geeft, kun je met me meegaan als ik haar ontmoet.’

‘Deal,’ zeg ik.

Hij klimt voor mij op zijn motor, en het kan me niet meer schelen of iemand ons ziet. Ik kruip zo dicht mogelijk tegen hem aan en klem mijn armen en knieën stevig om hem heen, terwijl ik mijn gezicht tegen zijn

nek aan druk, net onder de rand van zijn helm. Zijn zachte haar kriebelt bij mijn neus.

Dat gevoel heb ik gemist.

Hij doet het gezichtsscherf omlaag en houdt zijn hoofd schuin, zodat ik hem kan horen terwijl hij de motor start. ‘Laten we een plek zoeken waar we even alleen kunnen zijn, voordat ik je naar huis breng om je op te tutten voor onze date.’

Mijn bloed gonst vol verwachting. ‘Wat had je in gedachten?’

‘Een nostalgisch tripje,’ antwoordt hij. En nog voordat ik kan vragen wat dat betekent, zijn we onderweg.

TUNNELVISIE

Ik ben blij dat mijn auto een lekke band heeft, want er is niets beters dan bij Jeb achter op zijn motor mee te rijden.

Terwijl we heen en weer zwieren, bewegen we mee met de bochten van de straten. Het asfalt is glad, waardoor hij voorzichtig en langzaam tussen het verkeer door manoeuvreert, zodat hij kan remmen zonder door te slippen bij de kruispunten. Maar zodra we het oude deel van de stad bereiken, waar nog maar enkele auto's in de straten zijn en de verkeerslichten een stuk verder uit elkaar staan, geeft hij gas en gaan we veel harder.

Het gaat ook harder regenen. Jeps jack beschermt mijn overhemd en korset. Regendruppels spatten in mijn gezicht. Ik druk mijn linkerwang tegen zijn rug, klem mijn armen om hem heen en sluit mijn ogen om van dit pure gevoel te genieten: de beweging van zijn spieren als hij door de bochten gaat, de geur van het natte asfalt en het geronk van de motor dat door mijn helm wordt gedempt.

Mijn haar zwiept om ons heen terwijl de wind aan alle kanten langs ons raast. Het komt in het mensenrijk het dichtst in de buurt van vliegen. Bij de gedachte beginnen de bultjes achter mijn schouderbladen te jeuken alsof ze mijn vleugels vrij willen laten.

‘Hé, ben je nog wakker?’ roept Jeb, en ik merk dat we langzamer gaan rijden.

Ik doe mijn ogen open, steun mijn kin op zijn schouder en laat zijn hoofd en nek de ene helft van mijn bovenlijf beschermen tegen de zachte motregen. Zijn opmerking over een nostalgische rit naar het verleden wordt me nu duidelijk, aangezien ik de bioscoop herken waar we vaak naartoe gingen toen ik in groep acht zat.

Ik heb het pand niet meer gezien omdat het drie jaar geleden werd afgekeurd. De ramen zijn dichtgetimmerd en afval nestelt zich in de hoeken en op de grond, alsof het schuilt tegen het slechte weer. De Texaanse wind heeft het ovale oranje met blauwe neonbord van zijn plek boven de ingang weggewaaid; het ligt op zijn kant gebogen als een gebroken paasei. De letters vormen niet langer de naam EAST END THEATRE. Het enige woord dat nog leesbaar is, is *end*, dat zowel poëtisch als verdrietig klinkt.

Dit is niet onze bestemming. Jeb, Jenara en ik lieten ons vroeger door onze ouders afzetten bij de bioscoop, maar het theater fungeerde ook als goed excuus voor kinderen die een paar uur bevrijd wilden zijn van hun ouders. We verzamelden ons bij de gigantische stormafvoerbuis aan de andere kant van de parkeerplaats, waar een betonnen helling uitliep op een cementen dal. Met een lengte van ongeveer twintig meter vormde het een ideale plek om te skateboarden.

Niemand maakte zich zorgen over overstromingen. De afvoerbuis was gemaakt om het overtollige water van het meer aan de overkant af te voeren – een meer dat al tientallen jaren geleidelijk aan opdroogde en kleiner werd.

Omdat het in de buis zo droog was als een woestijn, diende de tunnel als schuilplaats om te flikflooiën en graffitikunst te maken. Jenara en ik hebben daar veel tijd doorgebracht. Daar zorgde Jeb wel voor. Hij zei dat we te onschuldig waren om getuige te zijn van wat er dieper in de tunnel gebeurde.

Maar dat is waar hij me vandaag naartoe brengt.

Jeb rijdt over het volle parkeerterrein, crost door een grasveld en neemt vervolgens de helling op zijn motor. Terwijl we over het beton naar beneden rijden, klem ik mijn benen stevig om hem heen en laat zijn middel los. Dan steek ik mijn armen hoog in de lucht, mijn vleugelbultjes kriebelen en ik schreeuw en joel alsof we in een achtbaan zitten. Jeps gelach voegt zich bij mijn onbezonnen uitbarsting. Helaas zijn we al snel beneden, ik pak hem weer vast als de motorbanden om de plassen heen scheren tijdens onze slalomrace naar de afvoerbuis.

Bij de ingang houdt hij stil. De buis is net zo verlaten als de bioscoop. Tieners komen hier niet meer, omdat Underland – het ondergrondse skatepark en activiteitencentrum met blacklight, dat eigendom is van de familie van Taelor Tremont – de populaire ontmoetingsplek werd aan de westkant van de stad. Het begint nu harder te regenen en Jeb houdt de motor in balans zodat ik eraf kan klimmen. Onmiddellijk glijd ik uit over het natte beton.

Hij vangt me met één arm om mijn middel op en zonder dat we iets zeggen trekt hij me naar zich toe voor een kus. Ik leg mijn handen om zijn kaken en moet na al die tijd weer even wennen aan hoe zijn spieren onder mijn vingertoppen bewegen, aan hoe zijn gespierde lichaam zich zo perfect tegen mijn zachtere rondingen vormt.

Regendruppels rollen over onze huid en sijpelen tussen onze lippen door. Ik vergeet dat we nog steeds onze helmen dragen, en dat mijn leggings nat en koud zijn, en zelfs dat mijn schoenen doorweekt en zwaar zijn. Eindelijk is hij weer hier bij mij, zijn lichaam tegen het mijne aan gedrukt, en er bestaat voor even niets anders dan die zinderende aanraking.

Als we elkaar na een poosje weer loslaten, zijn we doorweekt, verhit en buiten adem.

‘Hier heb ik zo naar verlangd,’ zegt hij met een schorre stem en een doordringende blik in zijn groene ogen. ‘Elke keer als ik je stem aan de telefoon hoorde, wilde ik je alleen maar in mijn armen nemen.’

Zijn hart klopt snel tegen het mijne, en ik krijg een prettig gevoel in mijn buik. Ik lik langs mijn lippen, als onuitgesproken bevestiging dat ik hetzelfde dacht als hij.

Samen leiden we zijn Honda de buis in en we zetten hem tegen de gewelfde muur aan. Dan doen we onze helmen af en schudden ons haar uit. Ik trek Jeb's jack uit en haal mijn rugzak van mijn schouders.

Dat de tunnelbuis zo donker was, kan ik me niet herinneren. De bewolkte hemel maakt het er niet beter op. Ik doe een voorzichtige stap verder naar binnen, maar word onmiddellijk overrompeld door het zorgwekkende gefluister van spinnen, krekels en welke andere insecten zich dan ook in het donker verzamelen.

Ho... trap niet op ons... zeg tegen je vriend dat hij zijn grote voeten weg moet halen.

Wat nerveus blijf ik staan. ‘Je hebt toch wel een zaklamp meegenomen?’ vraag ik.

Jeb duikt achter me op en slaat zijn armen om mijn middel.

‘Ik weet iets beters dan een zaklamp,’ fluistert hij bij mijn nek, en hij geeft me een warme kus achter mijn oor.

Er klinkt een klik en er flikkert een reeks lichtjes aan op de wand van de tunnel, op de een of andere manier bevestigd als een slingerende rank. De lichtjes verspreiden slechts een zwakke gloed, maar ik kan zien dat er geen skateboards meer liggen. Skaters lieten vroeger hun oude boards achter, zodat iedereen ze kon gebruiken als ze uit de bioscoop kwamen. We leefden toen volgens een bepaalde code. Het kwam zelden voor dat een skateboard werd gestolen, omdat we allemaal wilden dat de vrijheid eeuwig zou duren.

We waren zo naïef om te denken dat alles in de menselijke wereld eeuwig duurt. Fluorescerende graffiti licht op de muren op – enkele scheldwoorden maar vooral poëtische, zoals *liefde*, *dood*, *anarchie*, *vrede*, en afbeeldingen van gebroken harten, sterren en gezichten.

Blacklights. Ik moet denken aan de neonlandschappen van Underland en Wonderland.

Eén graffiti-schildering valt op tussen de andere: een glow-in-the-dark-fee in oranje, roze, blauw en wit. Haar vleugels spreiden zich achter haar, helder oplichtend en versierd met juwelen. Ze lijkt op mij. Zelfs na al die maanden kijk ik nog steeds heel aandachtig als ik de kunstwerken van Jeb zie: precies zoals ik er in Wonderland uitzag, compleet met vlindervleugels en oogversiering – zwarte krullende lijnen, aangebracht op de huid onder mijn ogen, als verlengde wimpers. Hij kan in mijn ziel kijken zonder het überhaupt te weten.

‘Wat heb je gedaan?’ vraag ik hem terwijl ik naar de graffiti loop, waarbij ik probeer te voorkomen dat ik een insect vermorzel.

Hij pakt mijn arm om me te ondersteunen. ‘Een paar bussen spuitverf, een hamer, wat spijkers en een op batterijen werkende streng blacklight.’

Dan doet hij een campinglamp aan, die een picknickmand verlicht op een uitgespreide deken. Het gefluister van de insecten verdwijnt meteen als reactie op de lamp.

‘Maar had je daar dan tijd voor?’ vraag ik als ik ga zitten om in de mand te rommelen. Er zit een fles prijzig mineraalwater in, kaasjes, toastjes en aardbeien.

‘Ik had nog meer dan genoeg tijd voordat de school uitging,’ antwoordt

Jeb terwijl hij een afspeellijst op zijn iPad selecteert en die op de rugzak legt. Een soulballad klinkt uit een kleine speaker.

Ik probeer te negeren dat ik door zijn antwoord het gevoel krijg dat hij me een onvolwassen schoolmeisje vindt en ik trek wat witte rozen uit de mand. Dat waren de bloemen die Jeb voor mij heeft uitgekozen vanaf de dag dat we onze gevoelens voor elkaar hadden uitgesproken, de ochtend nadat ik terugkwam van mijn reis door het konijnenhol. De ochtend na het schoolbal vorig jaar.

Ik hou ze bij mijn neus en probeer de herinnering aan een ander boeket witte rozen weg te stoppen, die in Wonderland rood werden van zijn bloed.

‘Ik wilde er iets speciaals van maken voor jou.’ Hij trekt zijn klamme flanellen overhemd uit en gaat aan de andere kant van de mand zitten, met een verwachtingsvolle uitdrukking op zijn gezicht.

Zijn woorden echoën in mijn hoofd: *ik wilde er iets speciaals van maken voor jou.*

De bloemen glippen tussen mijn vingers weg en foeteren me uit omdat ik hun bloemblaadjes heb gekneusd toen ze op de grond vielen.

‘O,’ mompel ik tegen Jeb, zonder aandacht te schenken aan hun gefluister. ‘Dus... dit is het?’

Hij glimlacht zwakjes, waarbij zijn linkersnijtand, die een tikkeltje schuin over zijn voortand staat, wordt beschaduwd. ‘Het?’

Dan pakt hij een aardbei uit de mand. Het licht van de campinglamp werkaatst in de littekens ter grootte van een sigarettenpeuk op zijn onderarmen. In gedachten volg ik ze naar een andere plek met dezelfde littekens onder zijn t-shirt: ze doen herinneren aan een gewelddadige jeugd.

‘Hm-hm. Hét.’ Jeb gooit de aardbei omhoog, houdt zijn hoofd achterover en vangt hem op in zijn mond. Kauwend bekijkt hij me met een vragende blik, alsof hij wacht op een rake opmerking. De plagerige scheve houding van zijn hoofd zorgt ervoor dat de stoppels op zijn kin eruitzien als fluweel, hoewel ze niet zo zacht zijn. Ze voelen ruw aan op mijn huid.

Er trekt een warme gloed door mijn buik. Ik wend mijn blik af en probeer niet op al die sexy dingetjes te letten waardoor ik geobsedeerd was toen we elkaar zo lang niet zagen.

In appjes, telefoontjes en af en toe wanneer we elkaar zagen hebben we besproken dat we de volgende stap in onze relatie zouden zetten. Omdat

hij een hectisch programma heeft, hebben we het schoolbal alvast in onze agenda's genoteerd.

Misschien heeft hij besloten dat hij nu niet nog langer wil wachten. Wat betekent dat ik hem moet vertellen dat ik er vandaag nog niet aan toe ben. Erger nog, ik moet hem ook vertellen waarom.

Ik ben totaal onvoorbereid, doodsbang, en niet vanwege de gebruikelijke redenen. Ik krijg het benauwd op mijn borst, wat wordt verergerd door de vochtige lucht in de tunnel... de verf, het steen en het stof. Ik begin te hoesten.

'Skatergirl.' Nu is alle plagerij uit zijn stem verdwenen. Hij zegt mijn koosnaam zo zacht dat die bijna door de achtergrondmuziek en de kletterende regen buiten wordt opgeslokt.

'Ja?' Mijn handen trillen. Ik duw mijn vingers in mijn handpalmen, mijn nagels drukken in mijn littekens. Littekens waarvan Jeb nog steeds denkt dat ze door een auto-ongeluk zijn veroorzaakt toen ik een kind was, toen een voorruit zogenaamd in stukken brak en ik mijn handen uitstak. Slechts een van mijn vele geheimen.

Ik kan hem nog niet geven wat hij wil, niet alles. Niet totdat ik hem vertel wie ik werkelijk ben. Wát ik ben. Het was al erg genoeg toen ik nog maar een week de tijd had tot het schoolbal. Ik ben er niet aan toe om vandaag mijn ziel bij hem uit te storten nadat we elkaar zo lang niet hebben gezien.

'Hé, rustig aan.' Jeb haalt mijn handen en vingers voorzichtig uit elkaar en drukt mijn handpalm op zijn sleutelbeen. 'Ik heb je hiernaartoe meegenomen om je dit te geven.' Hij brengt mijn hand naar zijn borst, waar ik een harde vorm zo groot als een munt onder zijn t-shirt voel. Dan zie ik de glans van een fijn kettinkje om zijn hals.

Hij doet het af en houdt het in het licht van de campinglamp. Er hangt een hartvormig medaillon aan met een sleutelgat in het midden.

'Ik vond het op een kleine antiekmarkt in Londen. Je moeder heeft je toch dat sleuteltje gegeven dat je altijd draagt?'

Ik krimp ineen en wil deze halve waarheid het liefst corrigeren – dat het niet precies hetzelfde sleuteltje is dat ze voor mij had bewaard, hoewel het dezelfde vreemde en wilde wereld opent.

'Nou...' Hij buigt zich over de mand om het kettinkje over mijn hoofd te doen. Het medaillon valt op mijn sleuteltje. Hij neemt mijn haar bij

elkaar en trekt het onder het kettinkje vandaan, waarna hij de lokken over beide kettinkjes laat vallen en gladstrijkt. ‘Het is symbolisch bedoeld. Het medaillon is van hetzelfde soort metaal gemaakt en ziet er vintage uit, net als het sleuteltje. Samen bewijzen ze wat ik altijd heb geweten. Zelfs toen we hier als kinderen al kwamen.’

‘En wat betekent het?’ Ik kijk naar zijn gezicht, gefascineerd door het licht bij de opening van de tunnel dat één kant van zijn gladde huid met een blauwige gloed kleurt.

‘Dat alleen jij de sleutel van mijn hart hebt.’

De woorden verbazen me. Ik sla mijn ogen neer voordat hij de emotie erin kan zien.

Hij snuift. ‘Dat was te sentimenteel... Misschien heb ik te veel verfdampen binnengekregen toen ik aan de muurschildering werkte.’

‘Nee.’ Ik balanceer op mijn knieën en laat mijn armen op zijn schouders rusten. ‘Het was oprecht. En zo lie-’

Vlug legt hij een vinger op mijn lippen. ‘Het is een belofte. Dat ik toegewijd ben. Aan jou alleen. Ik wil dat duidelijk maken, vóór het schoolbal, vóór Londen. Voordat er iets anders tussen ons gebeurt, wat het ook is.’

Ik weet dat hij meent wat hij zegt, maar het is niet helemaal waar. Hij is ook heel erg toegewijd aan zijn carrière. Hij wil dat zijn moeder en Jenara leuke spullen kunnen kopen; hij wil bijdragen aan de studiekosten van de modecarrière van zijn zus, en voor mij zorgen in Londen.

Dan is er nog de onderliggende reden waarom hij zo toegewijd is aan zijn kunst. De reden waar hij nooit over praat.

Ik heb niet het recht om jaloers te zijn omdat hij zo vastbesloten is om carrière te maken en te bewijzen dat hij een beter mens is dan het voorbeeld dat hij heeft gehad. Ik wilde alleen dat hij een balans kon vinden tussen al die dingen en tevreden kon zijn.

In plaats daarvan voelt het alsof elke verkoop en elk nieuw contact hem doet hunkeren naar meer, bijna als een verslaving.

‘Ik heb je gemist,’ zeg ik terwijl ik hem omhels en de mand tussen ons indeukt.

‘Ik heb jou ook gemist,’ fluistert hij bij mijn oor voordat hij me zachtjes wegduwt. Dan verschijnt er een bezorgde frons. ‘Dat weet je toch wel?’

‘Ik heb al bijna een week niets van je gehoord.’

Hij trekt zijn wenkbrauwen op, duidelijk teleurgesteld. ‘Sorry. Ik had geen bereik op mijn mobiel.’

‘Er bestaat ook zoiets als vaste lijnen en e-mail,’ snauw ik, en ik klink geïrriteerder dan ik bedoelde.

Jeb duwt met de neus van zijn laars tegen de mand tussen ons in. ‘Dat is waar. Maar het was vorige week gewoon een gekkenhuis. Toen de laatste veiling plaatsvond. En het netwerken daarna.’

Netwerken = feesten met de high society. Ik staar hem doordringend aan.

Hij wrijft met zijn duim langs mijn onderlip, alsof hij mijn vertrokken mond probeert te veranderen in een glimlach. ‘Hé, kijk niet zo naar me. Ik was niet dronken of aan de drugs en ik ben ook niet vreemdgegaan. Het was strikt zakelijk.’

Ik krijg het benauwd. ‘Weet ik. Maar ik maak me soms zorgen.’

Ik ben bang dat hij naar dingen gaat verlangen die ik nog niet eens heb meegemaakt. Toen hij zestien was, verloor hij zijn maagdelijkheid aan een negentienjarige serveerster in een restaurant waar hij de tafels dekte en afruimde.

Vorig jaar, toen hij Taelor datete, hebben ze nooit seks gehad; zijn beginnende gevoelens voor mij weerhielden hem daarvan. Maar het is al erg genoeg om te weten dat hij vóór mij iets met een ‘oudere vrouw’ had, en dat zij nog maar een greep was uit alle verleidingen die hem nu dagelijks omringen.

‘Waar maak je je zorgen over?’ vraagt Jeb.

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik doe moeilijk om niks.’

‘Nee. Vertel maar.’

De spanning ontsnapt met een diepe zucht uit mijn longen. ‘Jouw leven is zo anders dan het mijne. Ik wil niet achterblijven. Je voelde zo ver weg de afgelopen tijd. Werelden van mij vandaan.’

‘Dat was ik niet,’ zegt hij. ‘Je was elke nacht in mijn dromen.’

Zijn lieve woorden doen me denken aan mijn eigen dromen en het leven dat ik voor hem verberg. Ik ben zo hypocriet.

‘Nog maar één week school.’ Hij speelt met de puntjes van mijn haar. ‘Dan zijn we op weg naar Londen, en jij kunt met me mee op al mijn werkuitstapjes. Het is de hoogste tijd om ook jouw kunst onder de aandacht te brengen.’

‘Maar mijn vader...’

‘Ik heb bedacht hoe we dat kunnen oplossen.’ Jeb schuift de mand tussen ons weg.

‘Wát? Hoe dan?’

‘Serieus, Lys.’ Jeb glimlacht. ‘Wil je over je vader praten terwijl we dit kunnen doen?’ Hij staat op, trekt me overeind en neemt me in zijn armen. Ik nestel me tegen hem aan en we dansen op een liedje op zijn iPad, eindelijk weer echt samen. Als onze lichamen intiem bewegen op de muziek vergeet ik alles. Ons gesprek vindt zijn eigen vertrouwde ritme. We lachen en plagen, om die kleine fijne momenten van de afgelopen weken in te halen.

Het begint weer net als voorheen te voelen, wij tweeën in onze eigen bubbel, terwijl daarbuiten de waanzin van alledag verdwijnt.

Als er een nieuwe song begint, zwoel en ritmisch, laat ik mijn vingers op de maat langs zijn rug op en neer bewegen tot aan de onderkant van zijn t-shirt. Ik laat mijn nagels lichtjes over zijn rugspieren gaan en druk een kus in zijn hals.

Hij kreunt, en ik glimlach in het donker als ik de verandering bij hem merk. Een verandering die ik veroorzaak. Voorzichtig brengt hij ons omhoog naar de deken en legt me op mijn rug. Iets in me wil ons gesprek afmaken over dingen die voor mij nog niet afgerond zijn. Maar meer nog wil ik hem zoals hij nu is, met zijn volledige aandacht bij mij, het gewicht van zijn lichaam dat steeds dichterbij komt, geruststellend en tegelijk veel-eisend.

Naast mijn oren steunt hij op zijn ellebogen, hij legt zijn handen om mijn gezicht terwijl hij me zo teder en diep kust dat ik de aardbei kan proeven die hij net heeft gegeten.

Buiten adem en licht in mijn hoofd verkeer ik in hogere sferen, waardoor ik amper opmerk dat zijn telefoon trilt als er een berichtje binnenkomt.

Zijn lichaam verstart en hij rolt van me af om de telefoon uit de zak van zijn spijkerbroek te halen. ‘Sorry,’ mompelt hij en hij swipet om het appje te lezen.

Ik kreun omdat ik zijn warmte en gewicht mis.

Nadat hij in stilte heeft gelezen, draait hij zich naar me om. ‘Dat was de redacteur van *Picturesque Noir*. Hij zei dat ze twee pagina’s beschikbaar hebben, als ik mijn fotoshoot in de galerie kan verplaatsen naar vanmiddag. Daarna willen ze me mee uit eten nemen voor het interview.’ Alsof

Jeb de teleurstelling in mijn ogen ziet, voegt hij eraan toe: ‘Sorry, Lys. Maar twee pagina’s voor een interview... dat is geweldig. De rest van het weekend ben ik van jou, elke dag van ’s ochtends tot ’s avonds, oké?’

Ik wil hem erop wijzen dat ik hem al een maand niet heb gezien en vandaag alleen van ons zou zijn, maar ik slik mijn tirade in. ‘Prima.’

‘Dank je. Je bent de liefste.’ Hij geeft me een kusje op mijn wang. ‘Vind je het erg om de spullen in de mand te stoppen? Ik moet meneer Piero bellen, zodat hij mijn werk in de expositiezaal kan klaarzetten.’

Ik knik wat kortaf en hij loopt naar de voorkant van de tunnel om zijn baas van het kunstatelier te bellen, waar hij oude schilderijen restaureert als hij niet op pad is om zijn eigen werk tentoon te stellen. Het donker kruipt tussen ons in – droevige, schimmige vormen, net buiten de lichtkring van de lamp, die er net zo neerslachtig uitzien als ik me voel. Ik ga rechtop zitten en pak de mand en Jeb’s iPad, terwijl ik zo mijn best doe om zijn gesprek op te vangen – iets over welke showroom de beste verlichting heeft voor de fotograaf – dat ik nauwelijks merk dat het gemurmel van de insecten harder is gaan klinken totdat ze als één stem samenklinken:

Je had naar hem moeten luisteren. Hij waarschuwde je in je dromen... nu zullen al je twijfels weggespoeld worden.

Druppel... drup... drup.

Ik krabbel snel overeind als het begint te motregenen bij de donkere kant van de tunnel achter mij. Van het geluid gaan mijn nekhaartjes rechtover-eind staan.

Druppel... drup... drup.

Ik overweeg om Jeb terug te roepen om te kijken waar het geluid vandaan komt, maar een levendig blauw puntje van een vleugel die op de muur is geschilderd trekt mijn aandacht. Het bevindt zich net buiten de lichtring. Vreemd dat ik het niet eerder heb gezien.

Ik sluip naar de fluorescerende schildering en met een paar snelle rukjes komt Jeb’s lichtstreng naar beneden. Het snoer rolt op de grond en sleept achter me aan terwijl ik dichterbij de mysterieuze gevleugelde afbeelding kom, en ik trek de batterij met een schrapend geluid naar me toe.

Druppel... drup... drup.

Ik tuur het pikkedonker in aan het uiteinde van de tunnel, maar ik heb nu meer belangstelling voor de graffiti. Met het lichtsnoer om mijn vingers gewikkeld beweeg ik mijn geïmproviseerde lichtgevende handschoen over

het gevleugelde portret om het stukje bij beetje te bekijken, als een soort puzzel.

Ik ken dat gezicht met de juweeltjes rondom de ogen. Ik ken dat wilde blauwe haar en die lippen die naar zijde, drop en gevaar smaken.

Gretigheid en angst raken in mijn borst in elkaar verstrikt. Hetzelfde ingewikkelde effect dat hij altijd op me heeft.

‘Morpheus,’ fluister ik.

De insecten fluisteren in koor terug:

Hij is hier... meegekomen met de regen...

Hun woorden hebben het effect alsof er een spijker in mijn ruggengraat steekt die me op mijn plek vastnagelt.

‘Rennen!’ Door Jeb’s gil vanaf de voorkant van de tunnel schrik ik op uit mijn wazige gedachten. Zijn laarzen plonzen door het water naar me toe, waarvan ik niet eens had gemerkt dat het een plas om mijn voeten had gevormd.

‘Overstroming!’ schreeuwt Jeb en hij strompelt het donker tussen ons in.

In paniek doe ik een stap naar hem toe, en ineens gaat het lichtsnoer in mijn hand aan, als een kronkelende, slingerende rank. Hij wikkelt zich om mijn polsen, bindt ze aan elkaar vast, en vervolgens gebeurt hetzelfde met mijn enkels. Ik vecht ertegen, maar ik ben vastgebonden voordat ik zelfs maar kan schreeuwen.

Een grote golf water stroomt naar binnen vanuit het donkere uiteinde van de tunnel en brengt me uit balans. Ik val plat op mijn buik op de grond. Koud vies water plonst in mijn gezicht. Ik hoest en probeer mijn neus boven de stroming te houden, maar door het lichtsnoer kan ik me op geen enkele manier bewegen.

‘Lys!’ Jeb’s doodsbanne roep is het laatste wat ik hoor voordat het water om mijn vastgebonden ledematen kolkt en me meesleurt.